

Sygn. akt IV K 220/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 sierpnia 2017r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Katarzyna Religa

Protokolant: Katarzyna Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 08.08.2017r.

z oskarżenia Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga Północ

sprawy **A. K.**

syna P. i E. z d. D.

ur. (...) w I.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 01 października 2013 r. do dnia 02 czerwca 2014 r. w W. uporczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy, a następnie orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie córki I. D. i przez to narażał w/w pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **A. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu przed 31.05.2017r. skazuje go na karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 34 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie córki I. D. – w okresie wykonywania orzeczonej kary;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 225,30 (dwieście dwadzieścia pięć złotych trzydzieści groszy) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt IV K 220/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. i A. K. poznali się w drugiej połowie 2011r. Gdy M. D. zaszła w ciążę para rozstała się. W dniu (...) urodziła się wspólna córka I.. Przy wypełnianiu formalności w USC oskarżony dał M. D. kwotę 300 złotych oraz zadeklarował, że będzie płacił alimenty. Mimo to nie płacił żadnych kwot na utrzymanie dziecka. Z tego powodu M. D. złożyła pozew o alimenty. Wyrokiem SR w Piasecznie z dnia 21.02.2013r. zostały zasądzone od oskarżonego na rzecz małoletniej alimenty w kwocie 700 złotych miesięcznie, płatne do rąk matki do 10 każdego miesiąca począwszy od 14 listopada 2012r. (sygn. akt III RC 539/12). W okresie od 01 października 2013r. do 02 czerwca 2014r. oskarżony

nie zapłacił żadnej kwoty tytułem alimentów. M. D. w tym czasie nie miała stałej pracy, pracowała dorywczo w sklepie, gdzie zarabiała około 1000 złotych miesięcznie. Pomagała jej matka. Małoletnia grała w serialu co przynosiło dochód około 400 złotych miesięcznie. W tym czasie M. D. wynajmowała mieszkanie wspólnie z dwiema innymi osobami oraz płaciła za przedszkole dziecka. Decyzją Prezydenta Miasta Stołecznego W. z dnia 01.10.2013r. przyznano małoletniej świadczenie z funduszu alimentacyjnego w wysokości 500 złotych miesięcznie. Została też wszczęta egzekucja komornicza, która jednak okazała się bezskuteczna.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzuconego mu czynu (k. 109-110); zeznań świadka M. D. (k. 82; 155-156); wniosku (k. 1); dokumentacji komorniczej (k. 2-3); wywiadu środowiskowego (k. 25); pisma z Policji (k. 34); pism z (...) (k. 37-38); pisma z Urzędu Miasta (k. 39); decyzji (k. 40-41); dokumentacji komorniczej (k. 42-43; 84); pisma z ZUS (k. 48); odpisu aktu urodzenia (k. 86); odpisu wyroku (k. 87).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie z 30.11.2015r. (sygn. akt II K 708/15) A. K. został skazany za czyn z art. 209 § 1 kk popełniony od marca 2015r. do czerwca 2015r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat próby i obowiązkiem lożenia na utrzymanie dziecka (k. 127).

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 109 – 110).

Sąd zważył co następuje:

Wina oskarżonego i okoliczności popełnienia zarzuconego mu czynu nie budzą wątpliwości. Świadczą o tym zgromadzone w sprawie dowody w postaci przyznania się oskarżonego do winy, zeznań świadka a także zgromadzonej dokumentacji.

Przyznanie się oskarżonego do winy znajduje potwierdzenie w zeznaniach matki dziecka – M. D.. Z zeznań tych wynika, że w okresie objętym zarzutem oskarżony w żaden sposób nie łożył na utrzymanie dziecka. Nie płacił alimentów, nie robił zakupów, nie kupował dziecku prezentów itd. Sąd dał wiarę tym zeznaniom gdyż są zgodne z przyznaniem się oskarżonego do winy, a także znajdują potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji. Niewielkie rozbieżności w porównaniu z zeznaniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym świadek wyjaśniła na rozprawie.

Jak wynika z dokumentacji komorniczej, egzekucja alimentów okazała się bezskuteczna. Małoletniej przyznano świadczenia z funduszu alimentacyjnego w wysokości 500 złotych. Sąd nie przesłuchał oskarżonego gdyż prawidłowo wezwany nie stawił się. Z zeznań pokrzywdzonej wynika natomiast, że oskarżony nie ma problemów ze zdrowiem, które uniemożliwiałyby mu podjęcie pracy. Oskarżony jest młodym człowiekiem, ma zawodowe wykształcenie. Jak wynika z ustaleń Policji, oskarżony nie był zarejestrowany w Urzędzie Pracy, nie pobierał świadczeń z (...) oraz pracował dorywczo (k. 25). Również MOPS w L. potwierdził, że oskarżony nie korzystał z pomocy finansowej Ośrodka (k. 37). Z informacji uzyskanej od komornika wynika, że oskarżony nie był zarejestrowany jako bezrobotny i prawdopodobnie zarobkuje w szarej strefie lub dorywczo. Wzywany do wskazania źródeł dochodu nie złożył żadnych wyjaśnień (k. 42). Z informacji uzyskanej od ZUS wynika, że od oskarżonego od 2012r. nie były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne.

Sytuacja materialna matki małoletniej w okresie objętym zarzutem była bardzo trudna. W tym czasie wynajmowała mieszkanie w W. i nie miała stałej pracy. Pracowała dorywczo i zarabiała ok. 1000 złotych miesięcznie. Była nawet zmuszona zatrudnić samo dziecko do pracy w serialu. Otrzymywała świadczenie z funduszu alimentacyjnego i pomagali jej rodzice. Ostatecznie jednak nie udało jej się utrzymać w W. i przeprowadziła się z dzieckiem do rodziców. W związku z tym, że M. D. pracowała dorywczo musiała oddać dziecko do żłobka za który płaciła od 700 do 1000 złotych miesięcznie w zależności od tego ile czasu dziecko w nim przebywało.

Podsumowując nie ulega wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 kk. Nie zapłacił żadnej nawet najmniejszej kwoty tytułem alimentów w okresie objętym zarzutem. Nie podjął stałej pracy, mimo braku przeciwwskazań. Nie zarejestrował się w Urzędzie Pracy. Nie korzystał z pomocy społecznej.

Małoletnia niewątpliwie była narażona na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Utrzymanie dziecka w tym wieku z pewnością kosztuje od 500 do nawet 1000 złotych miesięcznie, dodatkowo jeszcze jej matka płaciła za żłobek. Mimo że nie było większych problemów ze zdrowiem dziecka to przecież matka musiała kupować pampersy, mleko i inne pożywienie, ubrania itp. Podnieść należy, że Sąd zasądzający alimenty oszacował koszty utrzymania dziecka tylko przez ojca na 700 złotych miesięcznie.

Sąd zastosował ustawę w brzmieniu sprzed 31 maja 2017r. jako korzystniejszą dla oskarżonego. W chwili obecnej wprowadzie zagrożenie z art. 209 § 2 kk jest takie samo, jednak uprzednio ustawodawca wymagał znamienia uporczywości, podczas gdy obecnie wystarcza, że sprawca jedynie uchyla się od uiszczenia należności i okres uchylania wynosi zaledwie 3 miesiące. W związku z tym w chwili obecnej odpowiedzialność sprawców tego typu przestępstw została zaostrzona przez ustawodawcę.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające i łagodzące. Do tych pierwszych niewątpliwie zaliczyć należy okoliczność, że oskarżony w żaden najmniejszy nawet sposób nie partycypował w utrzymaniu dziecka przez 8 miesięcy. W tym czasie sytuacja materialna matki dziecka była trudna. Dziecko było jeszcze małe i potrzebowało uwagi i opieki ze strony rodziców, jednak M. D. była zmuszona zostawiać dziecko w żłobku czasami przez dłuższy czas aby móc zarobić na utrzymanie obu. Oskarżony nie tylko nie płacił na utrzymanie dziecka ale i w żaden sposób nie pomagał w opiece nad nim. Oskarżony był karany za takie samo przestępstwo, przy czym Sąd dostrzegł, że miało to miejsce już po dacie popełnienia czynu w przedmiotowej sprawie.

Okolicznością łagodzącą jest przyznanie się oskarżonego do winy.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że kara ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cel społeczny oraz obowiązek łóżenia na utrzymanie dziecka w okresie wykonywania kary będzie adekwatna do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Kara taka winna spełnić swe cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

O kosztach orzeczono na podst. art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych gdyż Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od uiszczenia kosztów. Wysokość kosztów nie jest znaczna, stąd nie powinno to wpłynąć na kwestię łóżenia na utrzymanie dziecka.